

СЪОБЩЕНИЯ

Димитрина Велкова

ЗА ЛЕКSIКАЛИЗАЦИЯТА НА УМАЛИТЕЛНИ ИМЕНА В НОВОГРЪЦКИ ЕЗИК

Dimitrina Velkova

ON LEXICALIZATION OF DIMINUTIVES IN MODERN GREEK

Предмет на настоящата работа са деминутивите в новогръцки език, които са производни думи само формално, а в семантично отношение представляват самостоятелни лексикални единици и означават нов клас денотати, различни от тези на неумалената дума. Посочват се признаците за умаляване, сред които признакът за подобие е най-разпространен. Дава се общ поглед върху семантичното съдържание на лексикализираните деминутиви и формата на умалителните наставки. Като основа за анализ служи моделът на френската езиковедка Даниел Корбин, приложен в словообразуването на гръцкия език.

Ключови думи: умалителни имена, лексикализация, семантична промяна, десемантизация, теория на Danielle Corbin

The paper tackles Greek diminutives which are only formally derived-words while semantically they are separate lexical units representing a new class of denotation different from that of non-diminutive words. The features of diminution are outlined, among which that of similarity is most common. The paper presents an overview of the semantic content of lexicalized diminutives and the form of diminutive suffixes. The model of the French linguist Danielle Corbin is used as a fra-

mework for the analysis as applied in the derivation process in Modern Greek.

Keywords: *diminutives, lexicalization, semantic change, desemantization, theory of Danielle Corbin*

Деминутивността е процес за образуване на думи, който може да бъде изследван на различни езикови равнища. В настоящата работа ще разгледаме десемантизираните умалителни имена на семантично и формално ниво.

1. Значение на умалителните думи

Умалителността най-често се свързва с ‘малък обект’ и ‘малко същество’, което веднага се асоциира с децата. Всичко в детския свят е минимизирано. ‘Малкото’ от своя страна изразява нежно и ласкаво отношение, гальовност. Основните характеристики, които носи значението на деминутивите, са физическо умяляване и гальовно отношение. Характерно предимно за живата и поетичната реч, умяляването в гръцкия език изразява най-вече нежност и близост, скъсява дистанцията между говорещия и слушателя. В разговорния гръцки език употребата на умалителни имена е изключително голяма, особено когато става въпрос за назоваване на храни и напитки (*φραπεδάκι, кокаколίτσα, αναψυκτικάκι, тостάκι*). Такива случаи се наблюдават широко и в българския език и съществува опасност от проникване, на нови стойности, ако се прекали с използването им.

Умалителните съществителни имена в определен контекст могат да изразяват съчувствие, ирония, пренебрежение, злоба. Ирония може да изразява деминутивът, който е образуван от основна дума, която е „сериозна“ и „важна“ (*теорийка, докторче*). Други умалителни значения на деминутива са значение за по-слаба степен, отколкото в неумалителната дума (*ветрец*); значение на приблизителност, когато неумалителната дума носи значение за точност (*минутка*) (Кръстев 1976: 4).

Бабиньотис (Μπαμπινιώτης 1969: 21) разграничава *деминутивните имена* (*deminutiva*), които изразяват смаляване, намаляване или смекчаване на денотата от *хипокористичните* (*гальовни*) *имена* (*hypocoristica*), които показват емоционално отношение.

Можем да разграничим умалителното значение на думите (обективна физическа умалителност или субективно експресивно отношение) само в определен контекст, в конкретна ситуация. Изолирано разгледани, умалителните думи могат да имат не само едно от горепосочените значения: *Купете онлайн топло и меко бебешко палтенце*. (физическо умаляване); *Продавам си любимото палтенце, защото вече не ми става* (гальовно, ласкаво отношение); *С това старомодно карирано палтенце тя никак не пасва на обстановката* (ирония).

Ако деминутивната дума се разглежда в изолиран контекст, не може да се определи какъв оттенък има нейното умалително значение. Когато основната дума назовава предмет, който има количествено измерение (обем, големина, размер), деминутивът има значение на физическа умалителност (облаче, кутийка, столче). И обратно – гальовно, ласкаво отношение изразяват деминутиви, чиито основни неумалителни думи назовават предмети, които не може да се свържат с количество (чайче, кафенце). За определяне на тези значения обаче е необходимо думата да е употребена в конкретна рамка. Колкото по-голям е контекстът, толкова по-точно може да се определи значението на конкретната умалителна дума.

2. Критерии за умаляване на имената

Сръбският лексикограф И. Грицкат (1995: 14) в своето изследване върху гръцките деминутиви посочва, че през последните две хилядолетия деминутивите в гръцки език са били много разпространени, но непрекъснато са губили умалителните си значения. Конотацията умаляване е отслабвала и е преминавала в неутрална дено-tация.

Н.Ф. Спиридонова (1999: 13–22) определя три типа значения на руските деминутиви: оценъчно (положително и отрицателно), собствено деминутивно (намаляване на линейни или количествени параметри) и значение за умален обект от особен тип. Към последното значение авторката причислява всички лексикализирани умалителни съществителни, при които назоваваните обекти от неумалителното и умалителното име са различни – *пилка* (пиличка за нокти).

Според Б. Кръстев критериите за умалителност на една дума са два – формално-морфемна и семантична. Думата има съвременна (актуална) умалителност, когато съдържа умалителна морфема, означава физическа умалителност или субективно експресивно отношение и се намира в опозиция с друга неумалителна дума. За историческа (неактуална) умалителност говорим тогава, когато деминутивът няма успоредна неумалителна дума и не назовава малък предмет, въпреки че е налична умалителна морфема. В български език такива са някои стари умалителни имена, при които умалителността е забравена (*сърце, слънце, яйце*) и които не съществуват в съзнанието на хората като умалителни думи (исторически десемантизирани). Неактуална умалителност срещаме при някои „разумалени“ думи, предимно имена от женски род, назоваващи нови понятия с неумалително значение (*крушка, тиквичка, картичка, книжка, корица*) (Кръстев 1976: 19–20).

Наблюдават се случаи на умалителност при съществителните имена, когато формата и лексемата не са достатъчни условия за регистриране на маркера умаление. При тези деминутиви имаме пълно лексикализиране на значението и определящ класифициращ критерий са само емоционалната или стилистичната окраска (стилистичен критерий). Към този вид деминутиви се отнасят тези, които са елементи на фразеологични словосъчетания: Βάλεέναχεράκινα στρώσου μεταχαλιά = Δίνω κάπλοια βοήθεια (Помагам, оказвам някаква помощ). Езиковедите Дреслер и Барбарези (Dressler, Barbaresi 1994: 136) посочват, че някои деминутиви в италиански и немски език са лексикализирани, защото са фиксирани компоненти в идиоматични изрази: *fare capo-lino* ‘надничам’ (буквално ‘правя глава/+умалителен суфикс/’), *fare pied-ino* ‘докосвам умишлено нечий крак под масата’ (буквално ‘правя крак/+умалителен суфикс/’), *ins Fettnäpfchen steigen/treten* ‘правя голям гаф’ (буквално ‘стъпвам в купата/+умалителен суфикс/, пълна с мазнина’).

3. Семантика на лексикализираните деминутиви

Един от най-често срещаните признаци за определяне на значението на умалената дума е признакът на подобие. При деминутива *σκυλάκι* (‘кученце’ – вид цвете), както в български, така и в новогръцки език значението се определя по подобие на отварянето на

устата на кученце и формата на главата. Богат набор от примери в български език има при назоваване на части от тялото с умалителна наставка: главичка (на карфица), жилка (на растение), краче (на шевна машина), зъбец (на колело), мустачета (на растение), шийка (на съд, на матка), езиче (на брава). При някои събирателни съществителни значението ‘умалителност’ понякога се свързва със значението ‘единичност – множественост’. Деривационно образувателните умалителни имат значение ‘отделен предмет от множество еднородни предмети’ (сламка, тревичка). (Костов 1960: 220) Има случаи, при които връзката между умалителната и неумалената дума е непрозрачна (глухарче, жабка, луничка, книжка /шофьорска, здравна/, картичка /визитна/). Цопанакис (Γσοπανάκης 1968: 298) отбелязва, че в гръцки език съществуват много съществителни от женски род, които с течение на времето са загубили умалителното си значение, напр. *καλιακούδα* (врана), *πεταλούδα* (пеперуда), *πλεξούδα* (плитка, плетеница). Тези думи не могат да се считат за деривати, освен в по-ранни фази от развитието на езика. Конструираната дума *πλεξούδα* (плитка), която произлиза от съществителното *πλέξιη* (плетка, оплитане, плетене; плетиво) и умалителната наставка *-ούδα* може да се използва в случаи, когато сплитането е малко или е направено на малко момиче, но е важно да се спомене, че се използва и с три други значения, които нямат елемент на умаляване: *πλεξούδα* – ‘плитка; оплетена по различни начини коса’; ‘плетеница; форма, под която се продава чесън и която напомня за оплетена плитка’; ‘вид тестено изделие с форма на плитка’ (“Μισοκίλόπλεξούδες, παρακαλώ”). Хомогенността на гръцката лексика е видна от факта, че много думи заемки, щом се приспособят в гръцки език, често напомнят за елементи (наставки) от самия гръцки речник: *σπανάκι* (лат. *spīnaseumspīna* – ‘трън’), *καπάκι* (тур. ‘капак, похлупак’), *τσιράκι* (тур. ‘чирак, ученик’), *τσακιάκι* (тур. ‘огниво, чакмак’), *τσανάκι* (тур. ‘глинена купа’) (Mirambel 1978: 305) Списъкът на думите с турски произход в новогръцки език е голям и причината да имат наподобяващо умалително окончание, е, че в турски език същите думи окончат на *-ак*: *σοκάκι* (уличка, сокак), *καϊμάκι* (каймак), *κονάκι* (убежище, място за нощуване), *τσαρδάκι* (чардак, навес), *πασουμάκι* (остар. вид дамска обувка, дамски пантоф с ток).

Според Дюбоа (Dubois1968: 33), когато се загубва мотивираната връзка между основната и произведената дума поради семантична еволюция, тази дума не може да се определи като производна, освен в ранните фази на езика. Умалителните наставки губят смалващата или емоционалната си функция и стават неделима част от лексикалната единица, която не се разпознава като производна на съвременен равнище – напр. *σακάκι* (сако) – *σάκος* (голяма торба, чувал). Някои от деминутивите в новогръцки език са се лексикализирали и/или конвенционализирали посредством семантична промяна (Jurafski1996: 553) или десемантизация, което е „свързано с висока продуктивност“ (Eloeva1997:251). Като резултат от това те са загубили своята прозрачност и никой не ги разпознава вече като такива, напр. *πάγος* (лед) – *παγάκι* (кубче лед), *πέτρα* (камък) – *πετράδι*, *πετραδάκι* (скъпоценен камък), *φρούτα* (плодове) – *φρουτάκια* (слот машина за хазарт). Думите *αυλάκι* – *αυλαῶ* (улей), *ρύακι* – *ρύαῶ* (поток), *καμάκι* – *κάμαῶ* (1. харпун; 2. флирт; 3. този, който търси любовни връзки с чужденки), *γεράκι* – *ίεραῶ* (сокол, ястреб), *κοράκι* – *κόραῶ* (гарван), *μουστάκι* – *μούσταῶ* (мустак) са били умалителни на по-стар етап от развитието на езика, но с течение на времето са загубили умалителното си значение.

Според теорията на известната френска езиковедка Danielle Corbin морфологичната форма и значението на производните думи се създават едновременно и по систематичен начин (Booij 2008: 1). Анастасиади-Симиониди в своето изследване „Словообразуването в новогръцки език според модела на D. Corbin“ (Αναστασιάδη-Συμεωνίδη 1992: 514–515) анализира *λακκάκι* (малка вдлъбнатина на брадичката или бузите) като пренасяне на характеристики на човешкия фенотип (*λάκκος* – 1. дълбока вдлъбнатина в земята, ров, трап; 2. гроб) и *κοκαλάκι* (фиба, шнола за коса) като последователно прилагане на конотативно значение и неправилна употреба (*κόκαλο* – 1. кокал, кост; 2. инструмент, направен от кост). По същия начин могат да се анализират и лексикализираните деривати *μπουστάκι* (дреха – бюстие) – *μούστο* (1. тялото до кръста, бюст; 2. корсет; 3. бюст, паметник), *σκονάκι* (1. доза наркотик, 2. метод за преписване, пищов) – *σκόνη* (прах), *πιστολάκι* (сешоар за коса) – *πιστόλι* (пистолет).

Ж. Дал (Dal1997: 33–38) в изследване на най-продуктивната умалителна наставка във френски език *-ette* обобщава, че за образувани чрез суфиксация производни думи се считат онези, чиито референтни денотати принадлежат на синхронно равнище към същата семантична категория на основната дума (*maisonnette* – къщичка, *statuette* – статуетка), докато всички останали производни думи се считат за лексикализирани (*boulet* – снаряд, *cornet* – фунийка), без обаче да се определят ясни критерии за разделение. Също толкова проблематично е разделението на производни и лексикализирани умалителни думи в новогръцки език. При *σκοινάκι* (детска игра – скачане на въже) – *σκοινί* (въже), *σιδεράκια* (ортодонтски апарат, зъбни скоби) – *σίδερο* (желязо) и *χωνάκι* (фунийка за/със сладолед) – *χωνί* (фуния) връзката основа – производна дума е очевидна на съвременното равнище. Подобна прозрачност не откриваме обаче при *πιστολάκι* (сешоар). Ако сметем за анализируеми само отчасти лексикализираните думи, окончаващи на *-άκι*, с критерий разпознаваема семантична връзка между основа и дериват, напр. *πατατάκια* (чипс) като вид картоф е хипоним на *πατάτα* (картоф), тогава *σκονάκι* (пищов за преписване) и *σακάκι* (сако) се считат за неанализируеми. Случаите на мултиреферентност също трудно могат да бъдат изтъквани, напр. *σκυλάκι* (‘малко кученце, кутре’ и ‘кученце – цвете’) е *σκονάκι* (‘метод за преписване, пищов’ и ‘доза наркотик’). Признакът на подобие при *σκονάκι* и *πιστολάκι* може да бъде открит при позадълбочено разглеждане на семантично ниво. При *σκονάκι* намираме идентичност в начина на разпространение и използване на съдържанието (на текста от пищова и на прахообразното наркотично вещество от дозата наркотик) – на малки дози, скришом. Ако трансферираме смисъла на думите *πιστόλι* *πιστολάκι*, ще намерим семантичен аналог във формата (и двата уреда имат идетичен външен вид) и начина на задействане (чрез натискане на спусък, съотв. копче).

4. Форма на умалителните думи

Умалителните лексикални единици често се назовават от езиковедите умалителни думи или умалителни форми. Съществуват словообразуващи морфеми, с които образуваме нови думи, и формообразуващи морфеми, които изменят думата по форма (окончания

за падеж, род, число, лице). Както отбелязва Кръстев (1976: 16), ако приемем, че „умалителната форма“ е „граматическа форма“, умалителните морфеми не трябва да се наричат суфикси, тъй като суфиксът е словообразуваща морфема, а не формообразуваща (каквато е окончанието). Авторът, в опит да изясни употребата на тези термини, привежда схващането на Виктор Виноградов, който приема, че „умалителните имена са форми на думите, но след това – във връзка с лексикализирането на някои умалителни (превръщането им в самостоятелни думи с ново значение), заявява, че тези имена заемат промеждутъчно, преходно положение между форми на думите и различни думи.“ (Кръстев 1976: 14).

Преминаването от предполагаемото към конвенционалното, установеното значение става с предвидими семантични механизми, като се обясняват очевидните нарушения (деформации) в корелацията форма – значение. Значението на една производна дума произлиза от различни езикови и извънезикови фактори. Така според основния принцип на теорията на Corbin, формата и значението са равнозначни. Предвидимото значение е комбинация от семантичния акт на Правилото за конструиране на думи (Word Building Rule – *Κανόνας Κατασκευής Λέξεων*), значението, което носи морфологичната форма и значението на основата. То не винаги съвпада с удостовереното значение. Тези несъответствия могат да бъдат повърхностни, така че да не са от значение. В различните етапи на конструиране може да бъдат приложени чисто семантични правила, които да променят предвидимото значение и конструираната дума да има извънезикова референтност – факт, който създава хетерогенен облик. Така думата *λακκάκι* (малка вдлъбнатина, която се образува по различни части по тялото, трапчинка) има предвидимо значение по Правилото за конструиране на думи „вид трап“ (*είδος λάκκου*). Значението се конкретизира още повече от умалителната наставка „малък трап“ (*μικρό λάκκος*). Проекцията на значението на основата в деривата предполага, че думата има семантични характеристики ‘яма, вдлъбнатина’, ‘на повърхността’. Впоследствие установеното значение се оформя от използването на метафорична форма, в резултат на което *λακκάκι* се използва като характеристика за човешкия фенотип (*Αναστασιάδη-Συμεωνίδη* 1992: 515). Изборът на конкретната област

от извънезиковата действителност не е предвидим на езиково ниво, но са предвидими различни езикови средства като метафора, метонимия и синецдоха. Предвидимото значение трябва да е синтетично по отношение на морфологичната структура. Така например *τσιτάκι* (басмичка; рокля от обикновен, евтин плат), която е семантично равностойна с *τσιτί* (обикновен памучен плат, басма), без значение дали на диахронично ниво е произлязла от $\tau\acute{\sigma}\acute{\iota}\tau(i) + \acute{\alpha}\kappa\iota$, не се смята за деривационно конструирана дума.

5. За природата на умалителните наставки – между флексията и деривацията

Понятието ‘*главна, определяща част*’ (head) е използвано в морфологията от редица лингвисти (Williams 1981, Di Sciullo & Williams 1987, Scalise 1988, Lieber 1989) като теоретично средство за обясняване на свойствата на морфологично сложни думи. В генеративната морфология правилото за дясностоящата главна част (righthandheadrule) гласи, че морфемата, която заема крайно дясно място в морфологичната структура, е винаги главна част (head) – елементът, който носи основната синтактична и семантична информация. Scalise (1988: 231) дефинира понятието ‘head’ като онази съставна част на една морфологично сложна дума, която пренася в новата дума синтактичната информация, която я характеризира. Деривационните суфикси обикновено се разглеждат като ‘главна част’ в деривационно образуваната дума, тъй като повечето от словообразователните суфикси са отговорни за определяне на граматичната категория на дериватите (Scalise 1994: 184). Няма общо съгласие по отношение на ръководната роля и деривационния характер на оценъчните наставки, особено на умалителните. Изтъкнатата гръцка езиковедка А. Рали (Ralli 1988) твърди, че умалителните суфикси са деривационни и ръководни, не могат да променят категорията на основата, но определят лексикалния подклас на думите, като формират техния род и флективен клас.

Умалителните суфикси имат редица свойства, което ги прави деривационни и ръководни части в конструкциите, които образуват. Те налагат селективно ограничения на основата, могат да променят нейните семантични функции, род и флективен клас и комбинирането

им с основата може да доведе до неочаквани пропуски, които не са характерни за нея. Силата на деривационния статус и ръководните свойства на деминутивните суфикси в словообразователните конструкции варират в различните езици. Рали (Ράλλη 2005) и Scalise (1988) поставят умалителните суфикси между деривационните и флективните афикси. Стумп (1993) посочва, че съществуват чисти деривативни формации, при които ръководната част (head) не променя категорията на основата, но може да промени нейната семантична информация. Например английският суфикс *-hood* в съществителни като *manhood* (man – мъж, manhood – мъжественост) модифицира семантичната информация на основата, при което тя променя характеристиките [- абстрактен] и [+ изброим] съответно в [+абстрактен]и[- изброим]. Семантична промяна на основата се наблюдава при много умалителни имена в новогръцки език. Деминутивният суфикс *-άκι* променя характеристиката [\pm изброим] и предизвиква семантична специализация на основата, като стеснява нейното значение. Например при думите *ψωμί* [-изброим] (хляб) > *ψωμάκι* [+ изброим] (малко хляб); *ούζο* [-изброим] (узо) > *ουζάκι* [+ изброим] (чаша узо). Среща се също семантична промяна, която води до семантична лексикализация: *μελιτζάνα* (патладжан) > *μελιτζανάκι* (сладко, приготвено от специален сорт патладжани); *παπούτσια* (обувки) > *παπουτσάκια* (ястие – пълнени патладжани). Тези типични примери за семантична лексикализация показват, че значението на деминутивната форма е напълно различно от това на основата.

В заключение изтъквам необходимостта от въвеждането на лексикализираните деминутиви в специализираните словари като самостоятелни лексеми, а не като умалителни вторични значения, тъй като техният смисъл в много от случаите е непредвидим. Маркирането на първичните и вторичните лексикализирани значения би допринесло за адекватното разбиране и тълкуване на лексемите. Изисква се тези особености да бъдат отбелязвани в двуезични и тълковни речници, за да се разграничават случаите, в които деминутивът обозначава различен денотат от назовавания с неумалителното име, което от своя страна допринася за по-дълбокото познаване на спецификите на речта от изучаващите новогръцки като чужд език.

ΛΙΤΕΡΑΤΥΡΑ

Грицкат 1995: Грицкат И., О неким особеностима деминуције. // *Јужнословенски филолог*, LI, Београд 1996, 1–30.

Gritskat 1995: Gritskat I., O nekimosobenostimademinutsije. // *Juzhno-slovenskifilolog*, LI, Beograd 1996, 1–30.

Костов 1960: К. Костов, Умалителни съществителни със значение на единичност в български език. // *Български език*, № 2–3, 220–223.

Kostov 1960: K. Kostov, Umalitelni sashtestvitelni sas znachenie na edinichnost v balgarskiezik. // *Balgarskiezik*, № 2–3, 220–223.

Кръстев 1976: Кръстев, Б. *Умалителността в българския език*. София: Народна просвета.

Krastev 1976:Krastev, B. *Umalitelnostta v balgarskiaezik*. Sofia: Narodnaprosveta.

Спиридонова, 1999: Спиридонова, Н.Ф. Русские диминутивы: проблемы образования и значения. // *Известия АН. Серия литературы и языка*, том 58, № 2, 13–22.

Spiridonova, 1999: Spiridonova, N.F. Russkiediminutivi: problemi obrazovania i znachenia. // *IzvestiaAN. Serialiteraturiiyazika*, tom 58, № 2, 13–22.

Червенкова 1961: Червенкова, И.В. О лексикализации уменьшительных существительных в современном русском языке. // *Научные доклады высшей школы: Филологические науки*, № 2, 49–59.

Chervenkova 1961:Chervenkova, I.V. O leksikalizatsii umenshitelynih sushtestvitelnih v sovremennom russkomy azike. // *Nauchnie dokladi vissheyskoli: Filologicheskienauki*, № 2, 49–59.

Αναστασιάδη-Συμεωνίδη 1992:Αναστασιάδη-Συμεωνίδη Α. Η νεοελληνική παραγωγή κατά το μοντέλο της D. Corbin. // *Μελέτες για την ελληνική γλώσσα – Πρακτικά της 13ης ετήσιας συνάντησης του Τομέα Γλωσσολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής Α.Π.Θ.* Θεσσαλονίκη: UniversityStudioPress, 505–525.

Booij 2008:BooijG.Paradigmaticmorphology, // *La raison morphologique. Hommage à la mémoire de Danielle Corbin*. Bernard Fradin (ed.). Amsterdam / Philadelphia: John Benjamins, 29–38.

Corbin 1989: Corbin D. Form, structure and meaning of constructed words in an associative and stratified lexical component. // *Yearbook of Morphology 1989*. Geert Booij, Jaap van Marle. Dordrecht: Foris, 31–54.

Dal 1997: Dal G. *Grammaire du suffixe –et(te)*. Paris: Didier Erudition, 33–38.

Di Sciullo, Williams 1987: Di Sciullo, A. M. & E. Williams. *On the Definition of the Word*. Cambridge, Mass: MIT Press.

Dressler, Barbaresi 1994: Dressler W. U., Barbaresi L. M. *Morphopragmatics: Diminutives and Intensifiers in Italian, German, and Other Languages*, Berlin – New York: Moutonde Gruyter, 134–136.

Dubois, 1968: Dubois J. La dérivation en linguistique descriptive et en linguistique transformationnelle. // *Travaux de linguistique et de littérature* VI/1, 27–53.

Eloeva 1997: Eloeva, F. Greek diminutives and the puristic tendencies in the development of Greek. // *Greek Linguistics '95*, Drachman, G., A. Malikouti-Drachman, C. Klidi and J. Fykias, Vol. I. Graz: Neugebauer, 249–256.

Jurafski 1996: Jurafski, D. Universal tendencies in the semantics of the diminutive. // *Language*, Vol. 72, № 3, 533–578.

Lieber 1989: Lieber, R. On Percolation. // *Yearbook of Morphology 2*, G. Booij & J. van Marle. Dordrecht: Foris, 95–138.

Μπαμπινιώτης 1969: Μπαμπινιώτης Γ. *Ο διά συνθέσεως υποκορισμός εις την Ελληνικήν*. Αθήνα: Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Mirambel 1978: Mirambel, A. *Η νέα ελληνική γλώσσα – Περιγραφή και ανάλυση*. Θεσσαλονίκη: ΑΠΘ/Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών – Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη

Ralli 1988: Ralli, A. *Éléments de la morphologie du grec moderne*. Ph.D. Diss., University of Montreal.

Ράλλη 2005: Ράλλη, Α. *Μορφολογία*. Αθήνα: Πατάκης.

Scalise 1988: Scalise, S. The notion of ‘head’ in Morphology. // *Yearbook of Morphology 1*. Booij, G. & van Marle, J. (eds.), 229–245.

Scalise 1994: Scalise, S. *Morfologia*. Bologna: Il Mulino.

Stump 1993: Stump, G. How Peculiar is Evaluative Morphology? // *Journal of Linguistics* 29, 1–36.

Τσοπανάκης 1968: Τσοπανάκης, Α.Γ., Μια Ιωνική Παραγωγική Κατάληξη: (-ούδι, ούδα, -ούδης). // *Επιστημονική Επετηρίς Φιλοσοφικής Σχολής*, Τόμος Γ', Θεσσαλονίκη: ΑΠΘ.

Williams 1981: Williams, E. On the Notions of ‘Lexically Related’ and ‘Head of the Word’. // *Linguistic Inquiry*. 12. № 2, 245–274.